Р Е Ш Е Н И Е
№ 42139

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 30 състав,** в публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **9812** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215, ал.1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба от Л. В. С., К. Б. А. и Л. Х. А., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Н. Н., срещу Заповед № РКП25-РА30-18 от 31.07.2025 г. на кмета на район „Красна поляна“ на Столична община (СО). С нея на основание чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2, т.1 и т.2 във вр. с чл.223, ал.1, т.8 от ЗУТ на жалбоподателите е наредено да премахнат незаконен строеж: „дървена пристройка към апартамент № 3“, находящ се в [населено място], район „Красна поляна“,[жк], [жилищен адрес] ап. № 3, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1106.313.1.27 по КККР, одобрени със заповед на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК).

С жалбата се излагат доводи за нищожност на оспорената заповед поради постановяването ѝ при липса на материална компетентност, а в условията на евентуалност – за нейната незаконосъобразност поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел. Според жалбоподателите, кметът на район „Красна поляна“ не притежавал надлежно делегирани правомощия да разпорежда премахване на обекти в многофамилни жилищни сгради. Излагат се съображения, че административното производство е започнало въз основа на предходна преписка от 2023 г., по която бил съставен констативен акт № РКП23-11 от 26.05.2023 г., като впоследствие неоснователно бил съставен нов констативен акт без извършване на реална проверка на място. Твърди се, че процесното съоръжение не представлява строеж по смисъла на § 5, т.38 от ДР на ЗУТ, а е преместваем обект по § 5, т.80 от ДР на ЗУТ, представляващ лека дървена сглобяема

конструкция с винтови съединения с площ под 15 кв.м, без трайно прикрепване към терена и фасадата, предназначена за съхранение на домашен инвентар и задоволяване на битови нужди. За обекта се прилагали разпоредбите на чл.147, ал.1, т.1 във вр. с чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от ЗУТ и чл.151 от ЗУТ, поради което за него не се изисквало одобряване на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж. Посочва се също, че за изграждането е налице писмено съгласие на над 80 % от етажните собственици в сградата, което съставлявало валидно решение по чл.32 от Закона за собствеността (ЗС), както и че общинската администрация не обсъдила подадените възражения в нарушение на чл.35 от АПК. С тези съображения се прави искане за обявяване на оспорената заповед за нищожна, алтернативно – за отмяната ѝ като незаконосъобразна. Претендира се присъждане на разноски.
Ответникът – кметът на район „Красна поляна“ на Столична община в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. Т. В. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
От представения по делото Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 15 от 07.07.2000 г., том LVI, дело № 13990/2000 г. се установява, че жалбоподателите К. Б. А. и Л. Х. А. са собственици в режим на съпружеска имуществена общност на самостоятелен обект в сграда – апартамент № 3, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] на партерния етаж (етаж 1) със застроена площ от 47,50 кв.м, ведно с прилежащите таванско помещение с площ от 15,00 кв.м, избено помещение с площ от 10,80 кв.м, 570/20370 идеални части от общите части на сградата и 1/36 идеална част от поземления имот (ПИ) с идентификатор 68134.1106.313 по КККР на [населено място], върху който е построена сградата и който представлява УПИ IV, кв. 156 по плана на [населено място],[жк](стара местност „Разсадника“).
С нотариално заверено пълномощно с рег. № 678 от 30.06.2023 г. собствениците К. Б. А. и Л. Х. А. са упълномощили жалбоподателя Л. В. С. и М. К. С. заедно и поотделно да управляват и стопанисват гореописания недвижим имот, както и да ги представляват пред държавни и общински органи, Столична община и нейните районни администрации, пред етажната собственост и да подават и получават документи, декларации, жалби и възражения.
Административното производство е образувано по повод постъпил в район „Красна поляна“ на СО сигнал за незаконно строителство в задблоковото пространство на бл.60 в[жк].
На 26.05.2023 г. служители по чл.223, ал.2 от ЗУТ от районната администрация са извършили проверка на място и по документи, при която са констатирали изградени пристройки на две нива – пред апартамент № 3 на първия етаж и пред апартамент № 7 на втория етаж в [жилищен адрес] за което е съставен констативен акт № РКП23-11 от 26.05.2023 г.
На 05.07.2023 г. в районната администрация е съставен Констативен протокол, в който е отразено явяването на Р. С. С. (собственик на ап.7) и Л. В. С. (пълномощник на собствениците на ап.3), които са заявили, че дървените пристройки са изградени преди около 2–3 години със съгласието на по-голямата част от етажните собственици и че според тях за същите не се изисква разрешение за строеж.
С писмо изх. № САГ23-ТК00-924-(5) от 02.11.2023 г. на директора на дирекция „Общински строителен контрол“ при Направление „Архитектура и градоустройство“ (НАГ) на Столична община преписката е върната на районната администрация с указания за съставяне на два отделни констативни акта и за образуването на две самостоятелни производства по чл.225а от ЗУТ за пристройката към ап.3 и за пристройката към ап.7 с оглед различните обекти, собственици

и извършители, както и за точно определяне на категорията на строежите.
В изпълнение на тези указания, на 01.04.2025 г. работна група от служители по чл.223, ал.2 от ЗУТ при район „Красна поляна“ е извършила нова проверка по преписка № РКП23-ВК08-563/2023 г. на строеж: „Дървена пристройка към апартамент № 3“ в [жилищен адрес][жк], [населено място], за което е съставен Констативен акт № РКП25-10/01.04.2025 г. по реда на чл.225а, ал.2 от ЗУТ. В акта е отразено, че строежът е изпълнен от Л. В. С., а апартамент № 3 е собственост на К. Б. А. и Л. Х. А.. Обектът е описан като дървена конструкция с размери в план 4,40 м х 2,60 м, подпряна на три дървени колонки в предната си част, със стени от OSB плоскости, монтирана дограма и метална решетка, височина 2,70 м, захранен с електрическа енергия от ап.3. Строежът е квалифициран като такъв от пета категория съгласно чл.137, ал.1, т.5, б.„в“ от ЗУТ. Констатирано е, че строежът е изпълнен в периода 2019–2020 г. без одобрени строителни книжа и без издадено разрешение за строеж в нарушение на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 от ЗУТ, както и без писмено съгласие на останалите съсобственици на поземления имот. Прието е, че предвид периода на изграждане строежът не е търпим по смисъла на §16 от ПР на ЗУТ и §127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, поради което се явява незаконен по смисъла на чл.225, ал.2, т.1 и т.2 от ЗУТ и подлежи на премахване по реда на чл.225а от ЗУТ.
Констативен акт № РКП25-10 от 01.04.2025 г. е връчен лично срещу подпис на 13.05.2025 г. на извършителя Л. В. С. и на собствениците К. Б. А. и Л. Х. А.. В законоустановения 7-дневен срок по чл.225а, ал.2 от ЗУТ, на 14.05.2025 г., от Л. С. и Р. С. е подадено писмено възражение с вх. № РКП23-ВК08-563-(13). Във възражението се твърди, че конструкцията не засяга конструкцията на сградата, изпълнена е от дървен материал с винтови сглобки, явява се преместваем обект с площ под 15 кв.м, изградена е в собствен терен и не пречи на съседите, за което е представена подписка от 18.10.2020 г. от част от етажните собственици. Възражението е разгледано на 21.05.2025 г. от комисия от длъжностни лица при район „Красна поляна“ на СО, за което е съставен нарочен Протокол от 21.05.2025 г., с който е прието, че изложените доводи са неоснователни и не променят установената фактическа обстановка.
Въз основа на съставения констативен акт и събраните в преписката доказателства кметът на район „Красна поляна“ на СО е издал оспорената Заповед № РКП25-РА30-18 от 31.07.2025 г. В мотивите на заповедта са възпроизведени фактическите и правните констатации от констативния акт, като е прието, че процесната дървена пристройка представлява незаконен строеж от пета категория по смисъла на чл.225, ал.2, т.1 и т.2 от ЗУТ, изграден през 2019–2020 г. без одобрен инвестиционен проект, без разрешение за строеж и без учредено право на строеж/пристрояване, като строежът не е търпим по §16 от ПР на ЗУТ и §127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. С разпоредителната част на заповедта на основание чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2, т.1 и т.2 и чл.223, ал.1, т.8 от ЗУТ е наредено на Л. В. С. (като извършител) и на К. Б. А. и Л. Х. А. (като собственици) да премахнат процесния незаконен строеж.
Заповедта е връчена на Л. В. С. в лично качество и като пълномощник на собствениците К. А. и Л. А. на 21.08.2025 г. Жалбата срещу заповедта е подадена чрез административния орган на 27.08.2025 г. заедно с жалбата срещу Заповед № РКП25-РА30-19 от 31.07.2025 г. за ап.7, по които е било образувано адм. дело № 9459/2025 г. по описа на АССГ, II отделение, 41 състав. С определение № 30045 от 15.09.2025 г. по адм. дело № 9459/2025 г. съдът е разделил производствата по двете жалби, като жалбата на Л. С., К. А. и Л. А. срещу Заповед № РКП25-РА30-18 от 31.07.2025 г. е отделена и изпратена за образуване на настоящото адм. дело № 9812/2025 г. по описа на АССГ, второ отделение, 30-и състав.
По делото е приета Заповед № СОА25-РД09-1193 от 03.02.2025 г. на кмета на Столична община, съгласно т.7.43 от която на кметовете на райони на Столична община е предоставено

упражняването на функции по издаване на заповеди за премахване на незаконни строежи от четвърта до шеста категория по смисъла на чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2 от ЗУТ.
За изясняване на обстоятелствата по делото е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че процесният обект представлява пристройка към ап.3 на партерния етаж на [жилищен адрес] изпълнена от дървена конструкция, състояща се от два реда по три колони, единият разположен до фасадната стена, а другият по външния ръб и хоризонтални елементи - греди, които свързват колоните. Изпълнени са подова конструкция и таван от шперплатни платна, ограждащи стени от OSB плоскости, покривно покритие с битумна изолация, дограма и метална решетка. Гредите и колоните са свързани посредством планки с винтове и болтови съединения. Колоните са захванати към земната основа посредством метални планки за монтаж към земята (втулка за подов монтаж със забиване). При огледа на място вещото лице е констатирало, че под колоните не са изпълнявани монолитни бетонни фундаменти. Дървената конструкция е разположена до фасадата, като фугата между колоните и фасадната стена е уплътнена с полиуретанова пяна. Обектът няма самостоятелно функционално предназначение, тъй като достъпът до него се осъществява единствено през жилището (ап.3). В заключението е посочено, че конструкцията е изцяло сглобяема от дървени елементи и плоскости. В открито съдебно заседание, проведено на 30.09.2026 г. вещото лице пояснява, че макар елементите да могат да се демонтират и да се ползват на друго място след разглобяване, преместването на конструкцията в цялост е трудно осъществимо и не може да се гарантира, че тя няма да се разглоби и да загуби пространствената си устойчивост. Вещото лице изрично подчертава, че двете постройки пред ап.3 (на първия етаж) и пред ап.7 (на втория етаж) са взаимно свързани, поради което за да се премахне долната пристройка пред ап.3, следва първо да бъде премахната горната пристройка пред ап.7. Вещото лице потвърждава, че в административната преписка липсват одобрени строителни книжа и разрешение за строеж за обекта.
При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:
Съдът намира жалбата като подадена от надлежни страни – адресати на оспорения акт, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в срока по чл.215, ал.4 от ЗУТ за процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл.225а, ал.1 от ЗУТ, кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл.225, ал.2 от ЗУТ, или на части от тях. По силата на §1, ал.3 от ДР на ЗУТ кметът на общината може да предостави свои функции по този закон на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската и районната администрация. По делото е приложена Заповед № СОА25-РД09-1193 от 03.02.2025 г. на кмета на СО, с т.7.43 от която на кметовете на райони в Столична община изрично са делегирани правомощията по чл.225а, ал.1 от ЗУТ да издават заповеди за премахване на незаконни строежи от четвърта, пета и шеста категория. Процесният обект е категоризиран като строеж от пета категория, съгласно чл.137, ал.1, т.5, б.„в“ от ЗУТ. Следователно оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган, действащ в рамките на валидно делегирани му правомощия, поради което възражението за нейната нищожност е неоснователно.
Оспорената заповед е постановена в изискуемата от закона писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити по чл.59, ал.2 от АПК във вр. с чл.225а, ал.1 от ЗУТ. В акта подробно са изложени както фактическите, така и правните основания за неговото издаване. Обектът, чието

премахване е разпоредено е индивидуализиран в достатъчна степен, позволяваща точното му идентифициране и изпълнение. Мотивите на акта кореспондират с констатациите, обективирани в Констативен акт № РКП25-10/01.04.2025 г., който съставлява неразделна част от административната преписка.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната й. Процедурата е проведена в съответствие с чл.225а, ал.2 от ЗУТ. Извършена е проверка от длъжностните лица по контрол на строителството, съставен е Констативен акт № РКП25-10/01.04.2025 г., който е връчен лично срещу подпис на всички заинтересовани лица – извършителя и собствениците на апартамента. На страните е предоставена възможност да депозират писмени възражения, от която същите са се възползвали, като на 14.05.2025 г. са подали възражение. Същото е било надлежно обсъдено от административния орган, за което е съставен Протокол от 21.05.2025 г.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателите за допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с предходно производство от 2023 г. и издаден в хода на това производство констативен акт № РКП23-11 от 26.05.2023 г. Както се установява от писмо изх. № САГ23-ТК00-924-(5) от 02.11.2023 г. на НАГ – СО, съставянето на новия констативен акт от 01.04.2025 г. е било поискано с оглед необходимостта от разделяне на производствата за двете пристройки (към ап.3 и към ап.7) и съответното прецизиране на адресатите и категорията на строежите. Това процесуално действие на органа не ограничава правото на защита на оспорващите, а напротив – гарантира точното установяване на субективните права и задължения на всеки от тях в рамките на отделните производства.

Заповедта е издадена и при правилно приложение на материалния закон.

Фактическият състав на чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2 от ЗУТ изисква кумулативното наличие на две предпоставки: обектът да представлява „строеж“ по смисъла на §5, т.38 от ДР на ЗУТ от съответната категория и да е осъществено някое от предвидените в чл.225, ал.2 от ЗУТ основания за неговата незаконност.

Съгласно легалната дефиниция на §5, т.38 от ДР на ЗУТ, „строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл.74, ал.1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. От доказателствата по делото, в това число и приетата съдебно-техническа експертиза безспорно се установява, че процесният обект представлява пристройка към апартамент № 3, разположена на партерния етаж, с площ от 11,44 кв. м (4,40 м х 2,60 м) и височина 2,70 м, изпълнена от вертикални и хоризонтални дървени носещи елементи (колони и греди), затворена с OSB плоскости, с изпълнени под, таван, битумен покрив, дограма и метална решетка, електрифицирана от жилището и достъпна единствено през него. Чрез изграждането на пристройката реално е увеличен застроеният обем и използваемата площ на апартамента, като откритата тераса пред жилището е превърната в ново затворено пространство. По този начин съоръжението притежава

всички обективни белези на пристройка към жилищна сграда по смисъла на § 5, т.38 от ДР на ЗУТ.
Съдът намира за изцяло неоснователни доводите на жалбоподателите, че обектът представлява „преместваем обект“ по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ. Съгласно посочената правна норма „преместваем обект“ е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. За да бъде квалифициран един обект като преместваем, той следва да отговаря кумулативно както на конструктивните критерии по §5, т.80 от ДР на ЗУТ, така и на функционалните критерии относно предназначението по чл.56, ал.1 от ЗУТ (увеселителни, търговски, административни или други обслужващи дейности, временни обекти при бедствия или съоръжения за достъпна среда).
В разглеждания случай тези кумулативни изисквания не са налице. На първо място, пристройката служи за битово задоволяване на жилищните нужди на обитателите на апартамент № 3 и не попада сред лимитативно изброените предназначения в чл.56, ал.1 от ЗУТ, поради което не може да бъде квалифицирана като преместваем обект с обслужващ характер. На второ място, съгласно трайната съдебна практика на Върховния административен съд, изискването обектът да може да се премести „без да губи своята индивидуализация“ предполага възможност същият да бъде отделен и пренесен в пространството в неговата физическа и конструктивна цялост, а не да бъде разглобен/демонтиран на отделни съставни части и отново сглобен на друго място. Разглобяването на съставни елементи представлява разрушаване на съществуващия строеж и евентуално последващо изграждане на нов такъв от същите материали, което не изпълва съдържанието на понятието за преместваем обект. В открито съдебно заседание вещото лице изрично потвърждава, че преместването на пристройката в цялост без разглобяване е трудно осъществимо и застрашава пространствената й устойчивост. На трето място, пристройката е функционално и конструктивно свързана с фасадата на сградата и с разположената непосредствено над нея пристройка към ап.7 на втория етаж, като вещото лице категорично посочва, че премахването на долната конструкция не може да бъде извършено самостоятелно без предходно премахване на изградената пред ап.7 на горния етаж конструкция. Обстоятелството, че дървените колони са закрепени към терена с метални планки/втулки чрез забиване, а не с масивен бетонов фундамент, не променя характера на обекта като строеж, доколкото начинът на свързване осигурява устойчивост на пристроената към сградата конструкция.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателите, че обектът попада в хипотезите на чл.147, ал.1, т.1 или чл.151, ал.1 от ЗУТ. Разпоредбата на чл.151, ал.1 от ЗУТ въвежда изчерпателен списък от строително-монтажни дейности и леки постройки, за които не се изисква разрешение за строеж (текущ ремонт, оранжерии до 200 кв.м, леки постройки за отоплителни материали в дворове, остъкляване на балкони и лоджии и др.), сред които процесната пристройка към жилищен апартамент в блок – етажна собственост очевидно не попада. От своя страна нормата на чл.147, ал.1 от ЗУТ освобождава изброените в нея строежи от допълващото застрояване единствено от одобряване на инвестиционен проект, но не и от задължението за снабдяване с валидно разрешение за строеж по чл.148, ал.1 от ЗУТ, каквото за процесния обект безспорно не е издавано.
Съгласно чл.183, ал.2 от ЗУТ, пристрояване или надстрояване на сграда в режим на етажна собственост се извършва въз основа на договор за учредяване на право на пристрояване със собственика на урегулирания поземлен имот в нотариална форма и декларация-съгласие с нотариална заверка на подписите от всички собственици в етажната собственост. В случая такъв договор и нотариално заверени съгласия не са представени. Приложеното по делото неозаглавено искане от 18.10.2020 г., подписано от 10 лица, не съдържа индивидуализация на правата на подписалите го, не е взето на надлежно свикано Общо събрание на етажната собственост и не е в изискуемата от закона нотариална форма, поради което не замества нормативно изискуемото съгласие. Доколкото пристройката променя външния вид и архитектурния образ на фасадата на сградата (която представлява общи части по чл.38, ал.1 от ЗС), е било необходимо и съгласието на всички етажни собственици, съгласно чл.185, ал.2 от ЗУТ.
При безспорно установения факт, че строежът е изпълнен без одобрени инвестиционни проекти и без издадено разрешение за строеж, същият съставлява незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ и подлежи на премахване.
Строежът не представлява търпим строеж. Правните режими на търпимост, уредени в §16, ал.1, ал.2 и ал.3 от ПР на ЗУТ и §127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, обхващат единствено незаконни строежи, изградени в строго определени времеви периоди – съответно до 07.04.1987 г., в периода 08.04.1987 г. – 30.06.1998 г. или до 31.03.2001 г. От събраните по делото доказателства, включително от данните в констативния акт, изявленията на извършителя пред администрацията от 05.07.2023 г. и заключението на съдебно-техническата експертиза, се установява по несъмнен начин, че процесната дървена пристройка е изградена в периода 2019–2020 г. Поради това строежът е изцяло извън времевия обхват на посочените преходни разпоредби и не може да придобие статут на търпимост.
При наличието на незаконен строеж, който не е търпим, административният орган действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да разпореди неговото премахване по реда на чл.225а, ал.1 от ЗУТ.

Оспореният акт съответства и на целта на закона да не се допуска извършването и съществуването на незаконно строителство и да се гарантира сигурността и установеният устройствен ред.
Изложените съображения налагат извода, че оспорената Заповед № РКП25-РА30-18 от 31.07.2025 г. на кмета на район „Красна поляна“ на СО е валиден и законосъобразен индивидуален административен акт, а подадената срещу нея жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК в полза на Столична община следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро, определени съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. В. С., К. Б. А. и Л. Х. А. срещу Заповед № РКП25-РА30-18 от 31.07.2025 г. на кмета на район „Красна поляна“ на Столична община.
ОСЪЖДА Л. В. С., К. Б. А. и Л. Х. А. да заплатят на Столична община сумата от 102,26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.
Преписи от решението да се изпратят на страните.

Съдия: